

Ἄριθ. 1. ΚΕΡΚΥΡΑ 1 ΓΕΝΝΑΡΙΟΥ 1925. Χρονιά Ε΄.

ΚΕΡΚΥΡΑΪΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

ΠΙΜΗΝΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΟΥ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΥ ΟΜΙΛΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Α. Γ. Καμπούρογλου — Ὀδὴ στὸν Βύρωνα. Πεζὸ Ποίημα.

Γκαίτε. — Φάουοι. Μεταφρ. Θρ. Σταύρου.

Εἰρ. Α. Δεντινοῦ — Νᾶναι μὲ καλὴ ὥρα! (Διήγημα.)

Β. Γ. Σεφελίδη — Ὀλεῖο. Ποίημα.

Σπύρου Νικοκύβουρα — Οἱ δύο Βασιληᾶδες. Ποίημα.

Καί'ρα Γ. Παλά — Κοιτὴ στὴ θάλασσα. Διήγημα.

Κ. Θεοτόκη — Μετάφραση τοῦ Βασιλῆα Ἀἴου τοῦ Shakespear (ἀνέκδοτο).

Κωστή Μπαστιά — Νικοκύβουρα. Κριτικὸ σημεῖωμα.

ΚΕΡΚΥΡΑ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ Σ. ΛΑΝΤΖΑ

ΚΕΡΚΥΡΑΪΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

ΔΙΜΗΝΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΟΥ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΥ ΟΜΙΛΟΥ

ΑΡΙΘ. 1

ΚΕΡΚΥΡΑ | ΓΕΝΑΡΙΟΥ 1925

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ ΕΙΡ.Α. ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ-ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ ΚΑΤ. Γ. ΠΑΠΑ

ΧΡΟΝΙΑ Ε.

ΣΤΟΝ ΒΥΡΩΝΑ

Πρώτη φορά με δάφνη τοῦ Ἀπόλλωνος στεφανώνεται ἕνας Ἀπόλλων.

Πρώτη φορά στὸν Ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, τιμᾶται ὁ υἱὸς τῶν θαλασσῶν, αὐτὸς ποῦ ἔσπευσεν ἀκράτητος, ὅπως τὸ δελφίνι τοῦ θρύλου, στήν φωνή τῶν ναυαγῶν.

Πρώτη φορά ἐχαράχθη ἕνα ὄνομα στὸ μάρμαρο καὶ συγχρόνως στήν Ἀθανασία.

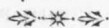
Καὶ ἔρχονται οἱ εὐλαβεῖς προσκυνηταὶ γιὰ νὰ φιλήσουν τὸ χάραγμα αὐτό, ἀφοῦ δὲν μποροῦν νὰ φιλήσουν τὸ χέρι.

Τὸ χέρι ποῦ με λύραν Ὀρφέως ἀνοίξε διάπλατα τὴν πύλη τῆς σκλαβιάς.

Τὸ χέρι ποῦ με δάδα Προμηθέως ἐφώτισε τὰ δεσμοτήρια τοῦ ἐρέβους.

Τὸ χέρι ποῦ με ξίφος Θεοέως ὤρμησε κατὰ τοῦ τέρατος.

Τὸ χέρι ποῦ κατέπεσε καὶ ἡ Ἑλλάς τὸ κλαίει.

Ἄλλ' ἂν ἡ Ἑλλάς κλαίει τὸν Βύρωνα, ἡ Ἀττικὴ δὲ γνωρίζει νὰ κλαίῃ.

Καὶ ἔρχονται οἱ εὐλαβεῖς ἀναχωρηταὶ ὄχι γιὰ νὰ θρηνησουν ἕνα μεγάλο θάνατο, ἀλλὰ γιὰ νὰ ὑμνήσουν μιὰν ὠραία ζωή.

Καὶ πῶς νὰ θρηνήσῃ κανεὶς γιὰ τὴ θανὴ ἐνὸς ἀθανάτου;

Ὁ ἀθάνατος οὔτε γεννιέται κἄν.

Εἶναι ἕνα φωτεινὸ μετέωρο τοῦ πνευματικοῦ κόσμου, ἀναφαίνεται κατὰ καιροῦς, φωτίζει τὸ στερέωμα καὶ φεύγει γιὰ νὰ ξαναφανῇ κάποτε πάλι.

Καὶ οἱ ἄνθρωποι, τὸ μετέωρον αὐτὸ, ἄλλοτε τ' ὀνομάζουσι
"Ὀμηρον, ἄλλοτε Σοφοκλῆ καὶ ἄλλοτε Βύρωνα.

Καὶ ἔρχονται οἱ εὐλαβεῖς μύσται γὰρ νὰ ὑμνήσουν τὴν ζωὴν
ἐκείνου ποῦ ἀφοῦ ἄκουσε πρῶτα στὴν πεδιάδα τοῦ Μαραθῶνα,
κάποια μεσάνυχτα, τὴ θρυλικὴ βουὴ τῆς Νίκης, ἐπόθησεν ὕστερα
νὰ φθάσῃ ἕως ἐδῶ ποῦ τελειώνει τὸν Ἄτικὸν θαῦμα.

Καὶ βαδίζει: κάτω ἀπὸ οὐρανὸ πάντα γαλανό, δίπλα ἀπὸ βρά-
χους πάντα πυργωμένους, μέσα ἀπὸ ἄλση πάντα ἱερά, ἀπάνω
ἀπὸ πεδιάδες πάντα γλοερές, γύρω ἀπὸ ἐλαιῶνας θαλεροῦς
πάντα.

Καὶ ὀδηγεῖ ἡ Ἄθηνᾶ τὸν μεγαλοφυῆ, ὁ Διόνυσος τὸν ἐμ-
πνευσμένον, ὁ Πᾶν τὸν ὠραιοπαθῆ.

Καὶ τοῦ δείχνουν τὸ λησμονημένο μυστικὸ μονοπάτι τῶν ἀ-
θανάτων συλλήψεων.

Ἀλλὰ προβαίνοντας ὁ Βύρων, βλέπει γύρω του ὄλο καὶ ἐρεί-
πια· καὶ σὰν ἔφτασε στὴν Ἄκρα τοῦ Σουνίου, ἤυρε μονάχα με-
ρικὲς ἔρημες κολῶνες, καὶ τοῦ φάνηκε πῶς ἔβλεπε ὠραῖες παρ-
θένες νὰ θρηνοῦν τῆς ἀδελφῆς τους, αὐτῆς ποῦ κοίτονταν κομ-
ματιασμένες καὶ σωριασμένες ἐδῶ κι' ἐκεῖ· καὶ τοῦ φάνηκε πῶς
ἔβλεπε καὶ τὰ λακτίσματα ἀκόμη τῆς βαρβαρότητος κατὰ τῆς
εὐμορφιάς· καὶ τοῦ φάνηκε ἀκόμη πῶς ἔβλεπε πάνω στὰ κιτρινω-
ασμένα καὶ βουσοκέπαστα συντριμμια νὰ κάθεται ἡ λήθη καὶ νὰ
γελά.

Καὶ δὲν ἐβάσταξε πιά.

Καὶ ἐνῶ ὁ ἐρειπωμένος ναὸς λάμπει μέσα στὸ Ἄτικὸν φῶς,
αὐτὸς κατεβαίνει στὴ θάλασσα κάτω.

Καὶ κάθεται ἀπάνω στὴν πιὸ ἀπότομη πέτρα τοῦ γαλοῦ. Δὲν
εἶναι τώρα κανένας ἄλλος παρὰ μονάχα αὐτὸς καὶ τὸ κῆμα.

Καὶ μουρμουρίζουν τὸ κοινὸ τους παράπονο.
Ἐξαφνα ὁ ἔφηβος τῆς Ἀλβιδῶνος σηκώνεται. Καὶ κρατῶντας
ψηλὰ ἓνα κύπελλο γεμᾶτο μὲ Σαμιώτικο κρασί φωνάζει: «Φτά-
νει πιά! ἐδῶ σὰν τὸν κῆνο, θὰ ψάλλω τὸ στερνὸ μου τὸ τρα-
γοῦδι, κι' ὕστερα θ' ἀγκαλιάσω τὸ κῆμα καὶ θὰ χαθῶ μαζί μ'
αὐτό».

Καὶ τὸν ἀκούει ἡ Ἄθηνᾶ. Καὶ τραβιέται ἀπ' τὴν συντροφιά
τῶν εὐθύμων Θεῶν δακρυσμένη.

Καὶ ὁ Βύρων ψάλλει τώρα:

«Δούλων πατρίδα σὰν εἶσαι ἐσὺ
δὲ σὲ γνωρίζω· καὶ στὸ ἀκρωτήρι
κρατῶντας ξέχειλο ἀπὸ κρασί
στὸν ἄγριο βράχο σπᾶω τὸ κροντήρι.»

Ἄλλ' ἡ Ἄθηνᾶ τοῦ κρατεῖ τὸ χέρι, καὶ τοῦ ψιθυρίζει σιγά,
σιγᾶ: «ἡ Ἄτικὴ εὐμορφιά ζῆ!»

Κ' εὐθύς τοῦ φανερόνεται τότε σὰν ὀπτασία μπρὸς του ἓνα
σπιτάκι τῆς Ἄθηνᾶς ποῦ ἔχει καὶ λεμονιές.

Καὶ πίνει τότε τὸ Σαμιώτικο κρασί.
Καὶ τραγουδεῖ τὴ ζωντανὴ εὐμορφιά.

Ἀκόμα καὶ ὁ ἐμπνευσμένος ναὸς λὲς καὶ ζωντανεύει γι' αὐτὸν
μέσα στὸ Ἄτικὸ σκιοφῶς. Καὶ τοῦ φαίνεται τώρα ὁ ναὸς αὐτὸς
σὰν μέσα σὲ ὄνειρο μυστικὴ ζωγραφιά.

Καὶ ἡ Ἄθηνᾶ τὸν βλέπει πάλι καὶ σηκώνει μὲ περηφάνεια
μπρὸς τοὺς ἄλλους θεοὺς τὸ ξανθὸ τῆς κεφαλῆς καὶ χαμογελά.

Εἶναι γυρμένος τώρα ὁ Βύρων κάτω ἀπὸ τοὺς βράχους, ἔτσι
ποῦ φαίνεται ἓνα μὲ τὸ περιγιάλι.

Καὶ δὲν εἶναι πάλι κανένας ἄλλος παρὰ μονάχα αὐτὸς καὶ τὸ
κῆμα.

Καὶ μουρμουρίζουν μαζί τὸ ἐρωτικό τους νανούρισμα τώρα.
Ἐξαφνα νοιώθει πῶς ἓνα κῦμα τοῦ Νοτιά ἔρχεται καὶ τοῦ ἐγ-
γίζει τὰ χεῖλη.

Καὶ ὁ Βύρων φιλεῖ τὸ κῦμα.

Φεύγει αὐτὸ γιὰ νὰ διαλαλήσῃ τὴν τύχη του στὸ κῦμα ποῦ
ἐγέννησε τὴν Ἀφροδίτη.

Καὶ ἀκολουθοῦν τώρα ὅλα τὰ ἄλλα κύματα τὸ φιλημένο
κῦμα.

Καὶ μὲ ἀπορία του ὁ ναύτης βλέπει, πῶς ἔτσι, ξαφνικά, καὶ μὲ
μιᾶς, ἐγύρισε ὁ καιρὸς.

Πέρασαν χρόνια καὶ τὰ κύματα ὀλοένα καὶ ἀδιάκοπα γύνονται
στοὺς βράχους ἀπάνω, ἀλλὰ τὸ μυστικὸ τοῦ ποιητοῦ δὲν τὸ ἀκοῦνε
πιά.

Μὰ οἱ εὐλαβεῖς διαβάται θᾶβρον κᾶποτε ἓναν βωμό, γιὰ νὰ
προσευχηθοῦν.

Εἶναι καμωμένος ἀπὸ μάρμαρα τοῦ Σουνίου, ὁ βωμὸς αὐτὸς
καὶ εἶναι στημένος στὰ ἐρείπια τοῦ Ναοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, κοντὰ
στὰ ἀπομεινάκια τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς, κοντὰ στὴ θέση τοῦ
Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀφροδίτης.

Ἄνομα δὲν ἔχει ὁ βωμὸς αὐτὸς οὔτε εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔχη:
εἶναι ὁ βωμὸς τοῦ ἡμιθέου.

Καὶ θὰ διαβάσουν οἱ ἀναχωρηταὶ τότε χαραγμένους ἀπάνω
στὸ μάρμαρο τοῦ βωμοῦ αὐτοῦ, σὰν κάτι τέτοιους στίχους:

Μπορεῖ τὸ μάρμαρο νὰ θαμπωθῇ

Καὶ γλὴ ἀπάνω του νὰ πρασινίση

Μὰ τ' ἄγραφ' ὄνομα δὲ θὰ χαθῇ

Αὐτὸ ἢ λήθη δὲν θὰ τὸ σβύσῃ.

Σούνιον

Ἀπρίλης 22 - 1924

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

ΓΚΑΙΤΕ

Φ Α Ο Υ Σ Τ

ΜΕΡΟΣ Β'. ΠΡΑΞΗ Γ. 9570 Ε.

(Ὁ Εὐφορίωνας, τὸ παιδί τῆς Ἑλένης καὶ τοῦ Φάουστ, τῆς κλασσικῆς ἀρχαιότητος
καὶ τοῦ ρομαντικοῦ μεσαίωνα, συμβολίζει τὴν νεότερον ποίηση, ποὺ γεννήθηκε ἀπὸ τὴν
ένωση τῶν δὲ ἀπὸ τῶν ρεαλιστῶν. Τὴ γέννησή του τὴν ἀναγγέλλει ἡ Φορκύδα στὴς Τρωα-
δίτισσες σκλάβες, ποῦ, προσκολλημένες καθὼς εἶναι στὸν ἀρχαῖο κόσμο, «στὰ παλιὰ τῶν
θεῶν τους πλήθη», δύσκολα προσχωροῦν στὴ ἀναγνώσισή του. Στὸ κομμάτι, ποῦ δι-
νοῦμε παρακάτω, παρασταίνεται ἡ ἀγάπη τοῦ Εὐφορίωνα εἰς τὴν ρυθμικὴ κίνηση, ἢ ἀκα-
τανίκητη ὁρμή του πρὸς τὸ ἔγχο κ' ἢ φλογερὴ ἐρωτικὴ του διάθεση.)

Φορκύδα.

Μελωδίες γλυκεῖες ἀκούστε

κι ἄς μὴ σᾶς βαραινουν μῦθοι.

Λημονήστε καὶ περᾶσαν

τὰ παλιὰ τῶν θεῶν σᾶς πλήθη.

Πᾶμε πρὸ ψηλά κανένας

πιά δὲ σᾶς καταλαβαίνει

τὴν καρδιά μουάχα κείνο

γγίζει, ἀπ' τὴν καρδιά ποῦ βγαίνει

(Τραβιᾶται πρὸς τοὺς βράχους.)

Ὁ ἀπαλὸς σκοπὸς ἐσένα,

ἄθλιο πλάσμα, ἂν συνειπαίρει,

ἐμᾶς, σὰ νιοφωτισμένες,

δάκρυα τρυφερὰ μᾶς φέρει.

Στὴν ψυχὴ σὰν ξημερώνει,

τοῦ ἡλίου ἢ λάμψη ἄς πάει νὰ σβήνει

στὴν καρδιά μας βροῖσκουμε ὄ,υ

ὄλη ἢ πλάση δὲ μᾶς δίνει.

ΕΛΕΝΗ, ΦΑΟΥΣΤ, ΕΥΦΟΡΙΩΝΑΣ μὲ τὴν στολή, ποῦ ἔχει παραπάνω ἢ
περιγραφή τῆς (ὄραία ἀνθοπολύμοστη φορεσιά, φιώγγι στὰ
μπράτσα, κορδέλλες στὸ στήθος, χρυσὴ λῆρα στὸ χέρι.)

Εὐφορίωνας. Ἀναβροῖζει, ὡς τραγουδάω,

μέσα σᾶς χαρὰ μεγάλη

κι ὅπως ρυθμικὰ πηδάω

στοργικὰ ἢ καρδιά σᾶς πάλλει.

Ἑλένη.

Γιὰ μιὰ γήινη εὐτυχία
σμίγ' ἢ ἀγάπη ἓνα ζευγάρι,
μὰ γιὰ θεία γοητεία
ἓνα ἐξαισιό πλάθει τριάρι.

Φάουστ.

Ὁ ἓνας μας σιὸν ἄλλο ἀνήκει
τίποτε ἄλλο πιά δὲ μένει,
ἄσπαστοι μᾶς δένουν κρίκοι·
πῶς μοροῦσε ἄλλιῶς νὰ γένει;

Χορός.

Μὲ τ' ὥραϊο αὐτὸ βλασιάρι
μιὰ πολύχρονη ἔχει πέσει
εὐτυχία σιὸ ζευγάρι.
Ἡ ἔνωσή τους πῶς μ' ἀρέσει!

Εὐφορίωνας.

Καὶ τῶρ' ἀφήστε με
πιὰ νὰ πηδαῖω,
σι' ἄπειρο διάσημα
ψηλὰ νὰ πᾶω
ἀκατανίκητη
μὲ σπρώχνει ὀρμή.

Φάουστ.

Φρόνιμα! Φρόνιμα!
Τρέλες μὴν κάνεις·
ἂν πάθεις τίποτα,
θὰ μᾶς πειθάνεις,
γιέ μας, ἀγάπη μας,
χορὸ παιδί.

Εὐφορίωνας.

Στὴ γῆ νὰ κάθωμαι
δὲν μπορῶ χάμον·
τὰ χέρια ἀφήστε μου
καὶ τὰ μαλλιά μου
καὶ τὰ ρονχάκιά μου!
τὰ ὀρίζω ἐγώ.

Ἑλένη.

Εἶσαι παιδάκι μας,
μὴν τὸ ξεχάνεις,
τὴν τριδιπλὴ ἔνωση
ἄχ μὴν τὴ σπάνεις,
δὲν τονὲ σκῶνομε
τέτοιον καημό.

Χορός.

Σὲ λίγο ἢ ἔνωση
λνέται, θαορῶ!

Ἑλένη καὶ Φάουστ. Τὴν ὑπερέντονη

δάμασε ὀρμή σου·
ἔτσι γι' ἀγάπη μας
λίγο κρατήσου!
Τοῦ κάμπου ἢ ἤρεμη
νᾶσαι χαρά.

Εὐφορίωνας. Μόνο γιὰ χάρη σας
κρατιέμαι, νά.

(Ἐνῶ χάνεται ἀνάμεσ' ἀπὸ τὶς κοπέλλες καὶ τὶς σέρνει στὸ χορὸ.)

Τὶς γελασιῆς κοπελλιῆς
βόλτα τίς φέρνω ἀλαφρά.
Εἶναι καλὸς ὁ σκοπὸς
καὶ τὰ πατήματ' αὐτά;

Ἑλένη.

Ἔτσι εἶν' ὥραϊα, μ' ἀρέσει·
σῶρ' τίς κοπέλλες σιτὴ μέση
σ' ἓνα χορὸ τεχνικό.

Φάουστ.

Ἄ, νὰ τελειώσανε πιά!
Ὅλα τὰ θέατρο' αὐτά
δὲν τὰ μπορῶ.

(Ὁ Εὐφορίωνας καὶ ὁ χορὸς χορεύοντας καὶ τραγουδώντας πηγαίνουνε σὲ γῆσο πολὺπλοκο.)

Χορός.

Ὅταν μὲ χάρη τὰ δυὸ
μπρούτσα κουνῆς καὶ λυγίτζεις
καὶ τὰ σγουρά σου μαλλιά

μέσα σιῆ λάμψη ἀνεμίζεις,
 διὰ τὸ πόδι ἀλαφρὰ
 πάντων σιὸ χῶμα γλιστροῦ
 κι διὰ μιὰ δῶ, μιὰ πιὸ κεῖ,
 σμίγει κορμὶ μὲ κορμὶ,
 ὅ,τι ποδοῦσες, γλῆκί,
 κιόλα ἔχει γίνε·
 κάθε καρδιά μπρὸς σ' ἐσὲ
 σκλάβα σου κλίνει.

(Διακοπή.)

Εὐφορίωνας. Διαφρόποδα εἶσιτε
 ζαρκάδια· ἔλατε
 γιὰ νέο παιχίδι,
 ἔμπρὸς τρεχάτε
 ὁ κνηγάρος
 θέ νάμαι γώ.

Χορός. Δὲν εἶναι ἀνάγκη
 τὰ δυνατά σου
 νὰ βάζεις τόσο·
 τὴν ἀγκαλιά σου
 ποιοῦμε τέρμα,
 παιδί γλῆκί.

Εὐφορίωνας. Ὅπου βορνά,
 δέντρα, στενά!
 Εὐκόλο λάφτρα
 δὲν τὸ ζυγῶνα,
 τὸ δυσκολόπαρτο
 μ' εὐφραίνει μόνο.

Ἑλένη καὶ Φάουστ. Τὶ φαρομανιό! Τὶ τρέλα!
 Δὲν εἶναι γιὰ νὰ ἡσυχάσει·
 λὲς καὶ βούκινα βροσιῶτε

σις κοιλάδες καὶ σιὰ δάση
 τί βαβούρα! τί κακό!

Χορός

(μπαίροντας γλήγορα μιὰ-μιὰ).

Μπρὸς μας πέρασε τρεχάιος
 κοροϊδεύοντας· κι ἀπ' ὄλες
 τίς συντροφιῶσες τὴν πιὸ ἄγρια
 μόνο σέρνει τώρα ἐδῶ.

Εὐφορίωνας.

(φέροντας ἀγκαλιὰ ἓνα κοριτσάκι).

Ἄ τ' ἀγρίμι! Ἐδῶ τὴ σέρνω
 σ' ἀναγκαστικὴ ἠδονή,
 στανικά φιλιὰ τῆς παίρω,
 τ' ἀνυπόταχτο κορμὶ
 σφίγγω, καὶ τὴ δύναμή μου
 δείχνω καὶ τὴ θέλησή μου

Κοριτσάκι.

Κάτιον κι ἀπ' αὐτὸ τὸ σιῆθος
 εἶναι δύναμη ψυχῆς,
 θέληση σὰν τὴ δική σου·
 δὲ δαμάζει ἔτσι εὐνός.

Σιὰ πλεμάτια τῆς ἀπόχης
 λὲς πὼς μ' ἐκλείσες; Ἰδέα
 γιὰ τὸν ἑαυτὸ σου πῶχεις!
 Βάστα καὶ σὲ καφαλίζω,
 τρελέ, τίποια δὲν τῶχω·

(Παίρνει φωτιά καὶ ἀνεβαίνει πρὸς τὰ ὕψη φλογοβολώντας.)

Σιὰ ὕψη ἀκλόυθα με τὰ αἰθέρια
 καὶ σιῆ μαύρη γῆς, κνήγα
 τὸ χαμένο σου τὸ σιόχο!

(Μετάφραση)

NANAI ME KALH ΩΡΑ ! . . .

«Όλοι άπόρρισαν, όταν έμαθαν, πως ή Ροζέττα, ή θυγατέρα του Κύρ Μιστόκλη, του τυπογράφου, που μονάχα δυό χρόνια της έλειπαν, για να τελειώσει το 'Αρσάκειο, ύμορφη και δροσερή κοπέλλα, δεκαπτά χρόνων, παντρευόντανε με τον 'Αριστόβουλο το Γλαρκήν — τον παρανόμιζον Ντουντουύ — τόν καντηλανάστη και καμπανακρούστη της έκκλησιας του 'Αη-Σπυρίδωνα.

«Ποιά της ή χρεια,» έλεγε ο κόσμος, «μήπως τήν έπισαν τά χρόνια, μήπως δέν ήτανε μιιά χαρά κορίτσι, μάλιστα τώρα με τά κομμένα μαλλίγια της, που τήν έκαναν να μιιάζει με ύμορφο αγόρι; Μήπως δέ θάβρισκε καλήτερα, αν περίμενε λιγακι;»

«Ε, όλα αυτά καλά και άγια. Μά ή Ροζέττα βιαζόντανε να φύγει μιάν ώρα άρχίτερα από το σπίτι του πατέρα της. Αυτός είχε ξαναπαντρευτεί και ή μητριά δέν τό χώνευε το κορίτσι. Το κακομεταχειριζόντανε και τό περιφρονούσε. Όταν ζήτησαν πληροφορίες για τον 'Αριστόβουλο, έμαθαν πως είχε δικό του — κληρονομιά του πατέρα του — ένα σπιτάκι, σιμά στην έκκλησιά του 'Αγίου, τελειά επιπλωμένο από τήν κρεβατοκάμαρα και τή σαλίτσα ως στο μαγειριο. Δέν είχε κανένα στον κόσμο, ούτε γονείς ούτε αδέρφια. Έτσι ή Ροζέττα δέ θάφευγε από τής μητριάς τά νόχια, για να πάσει στο στόμα τής πεθεράς. Έπειτα ο 'Αριστόβουλος ξεχωρα από τή δουλειά του στην έκκλησιά είχε και τέχνη. Κακόδενε τά βιβλία των παιδιών, που πήγαιναν σχολείο. Και ώφελιωντανε κι από κει. Έλαττώματα δέν είχε. Ούτε έπινε, ούτε χαρτόπαιζε, ούτε κάπνιζε. Ήτανε όμως τριάντα όχτώ χρόνων άνθρωπος, άσχημος, με μαδημένο μουστάκι, με μικρά μάτια που του έδιναν τό ύψος ανθρώπου μισοκοιμισμένου, με μέτωπο στενό και προς τά μέσα και με ένα στόμα με χείλια ώχρα και δόντια άρχα και σε τέτοιον τρόπο τραβηγμένο στις άκρες, που θάλεγε, πως άδιάκοπα αισθάνωνταν άηδία. Μά και τέτοιος που ήτανε, τον προτίμησε ή Ροζέττα από τή γκερίνια του σπιτιού της. Είπε ναι, και άνήμερα τά Χριστούγεννα γείνηκαν οί γάμοι. Ο 'Αριστόβουλος έκείνη τήν ήμέρα γελούσε άδιάκοπα και δίχως αίτια. Δέν είχε άλλον τρόπο, για να δείξει τή χαρά

του. Ή Ροζέττα άδιάφορη και ψυχρή στέκονταν στο πλευρό του, σά να μίν έδλεπε, τί γείνονταν γύρω της. σά να μίν έννοιωθε τί έκανε.

«Όταν όμως τήν άλλη μέρα το πρωί, βρέθηκε στο σπιτάκι της μονάχη — ο 'Αριστόβουλος είχε βγει έξω για δουλειά—αίστάνθηκε μεγάλην άνακουφιση για τήν ήσυχία, που βασιλευε γύρω της. Είχε πειά τή γαλήνη, που τόσο τήν πόθησε και που τής έθυσίασε τά νειάτα και τήν έλευθερία της. Τής άρεσε και το σπιτάκι της. Καθαρό και νοικοκυρεμένο. Μάλιστα το σαλονάκι με τους άσπρους τοίχους του, που στις γωνίες κατέβαιναν πορφυρές χρωματιστές λουρίδες, με το καναπέδακι του και τις δυό του πολυθρόνες, διόλου άνακουτικές, μα από ύφασμα κόκκινο με λογιών, λογιών, λουλούδια με χρώματα χτυπητά και το στρόγγυλό του το τραπέζι στη μέση, σκεπασμένο μ' ένα άσπρο λινό κεντημένο τραπεζομάντηλο, έργο τής Ροζέττας. Το σαλονάκι είχε τά παράθυρά του στην αύλή του αντικρουού σπιτιού. Στο δρόμο το δημόσιο κύτταζε ή κρεβατοκάμαρά της και άπέναντι ύψωνονταν περήφανο το καμπαναριό τ' 'Αγίου. Ή τραπεζαρία της ήτανε λιγακι στενόχωρη, γιατί εκεί βρισκόνταν το τραπέζι με τά έργαλεία για το δέσιμο των βιβλίων, και κει έργάζονταν ο 'Αριστόβουλος. Πλάι τους, σ' ένα χαμηλότερο σπιτάκι καθώντανε ή Κυρά Στελιανή. Ζωντοχήρα και δίχως παιδιά. Ζούσε έρημη. Είχε πάντα έναν καλό λόγο για όλον τον κόσμο και τήν ευχή, που χρειαζόντανε σε κάθε περίπτωση. Συντροφιά τής κρατούσαν οί καμπάνες του 'Αγίου. Ήξερε τή γλώσσα τους καλήτερα κι από τον 'Αριστόβουλο. Σύμφωνα με τον ήχο τους ή κυρά Στελιανή σταυροκοπιώντανε και ψιθύριζε : «Θεός σωφέστενος» όταν πένθιμα χτυπούσαν οί καμπάνες. «Καλή της λευτεριά» όταν σήμαιναν για παράκληση γυναικός, που γεννούσε. «Κι από χρόνους, με τήν καλή τήν ώρα!» όταν χτυπούσαν γιορτάσιμα.

Ή Ροζέττα είχε άρχισει να συνηθίζει και τις ευχές τής Κυρά Στελιανής, όπως είχε συνηθισει και στην καινούρια της τή ζωή. Δίχως ένθουσιασμό, δίχως αγανάχτηση, δίχως νυσταχγία. Τής άκουσε να μίν αισθάνεται γύρω της τήν έχθρότητα, όπως στο πατρικό της το σπίτι.

Μά έρχωνταν και κάποιες στιγμές, που τήν κλονίζαν. Συλλογιζόνταν τότε, πως κάποτε ή ψυχή της είχε χαιδέψει κάποιο όνειρο καλύτερης ζωής, πως άλλωθως φαντάστηκε το γάμο κι' άλλωθωτικα τον έρωτα. Μ' αν τότες

αίσθάνονταν να της ανεβαίνει κάποιος στεναγμός στα χείλη, γλήγορα τον έπνιξε και προσπάθησε με όλη της τη δύναμη να δειώσει μακριά την άσωματη θωρακά του εύτυχισμένου όνειρου, που την ζύγωνε μόνο, για να τη βλασφήσει.

II

Πέρασαν έξι μήνες από το γάμο της Ροζέττας. Είχε αρχίσει η ζέστη, μα το βραδάκι δροσίζε κι' ο περίπατος στην ύμωρη ξαστεριά του άστροφωτισμένου ούρανού ήταν ευχάριστος. Μόλις βράδυαζε, έβγαине κι' η Ροζέττα μαζί με τον Άριστόβουλο. Σπάνια, όταν δε μπορούσε να γείνη διαφορετικά, την άφηνε να βγει μονάχη, να πάει για καμμιά βιαστική της ανάγκη στα μαγαζιά. Δίχως να της το λει, τη ζήλευε και με δυσρέσκεια έβλεπε τους διαβάτες να κυττάζουν τη Ροζέττα, να νάθειλαν να τη ρουφήξουν. "Όχι, αυτός τη γυναικα του την ήθελε για τον ίδιον και φοβόντανε σε τέτοιο σημείο, που το Σάββατοβραδο στον Έσπερινό και τις Κυριακές στη λειτουργία, άφου δεν μπορούσε να μπει στο σπίτι να τη φυλάει, γιατί θα σήμαινε τις καμπάνες, την έπαιρνε μαζί του στην εκκλησία.

Η Ροζέττα δεν έναντιώνονταν ποτέ, γιατί δεν την έμελλε. Άδιάφορη τον ακολουθούσε, όπου ερείνος ήθελε.

Μιά βραδεία καθήσαν οι δύο τους στο καφενείο της Έπάνω Πλατείας. Πίσω από το παλαιό Βενετοάνικο Κάστρο έβγαине σιγά, σιγά, το φεγγάρι και θαρρείς, πως παιγνίδιζαν οι άχτινες του άνόμεσα στα κλαριά και στα φύλλα των δέντρων. Η Ροζέττα με το καπέλο βαθιά χωσμένο ως στα μάτια, είχε άκουμπήσει το γυμνό της άγκώνα επάνω στο τραπέζι και στο χέρι το κεφαλακι της. Ξαφνου είδε από το άπέναντι τραπέζι δυο μεγάλα μαύρα μάτια γεμάτα πάθος και λαχτήρα να κερρώνονται επάνω της με τόση δύναμη, που για μιá στιγμή έλλεισε κείνη τα δικά της, ενώ αίστάνθηκε την καρδιά της να χτυπάει δυνατώτερα.

"Ω ήξερε, τίνος ήτανε τα μάτια εκείνα! Μήπως στη μικρή χώρα δε γνωρίζονται όλοι άναμεταξύ τους; Μα πως, ο Ντίνος, ο Χρυσάφης, το πλούσιο άρχοντόπουλο, δε σπουδαζε νομικά στην Άθήνα; Τι άνόητη που είναι! Και με τοϋτο τί; Τώρα το Πανεπιστήμιο ήτανε κλειστό και γύρισε

το παιδι στο σπίτι του για τις διακοπές. Η Παλαιά Φιλαρμονική παίζει Butterfly. Ο χαμηλός μαέστρος με τα πυκνά μαλλιά και τα όρθανοίχτα μαύρα μάτια άγωνίζεται και ιδρώνει, για να ποιχτεί στην έντέλεια το κομμάτι. Κ' ενώ η σερενάτα της όπερας του Puccini ξεγύνει τους γλυκούς μελωδικούς της ήχους, η Ροζέττα νομίζει πως ζωντανεύει το ξενητεμένο, νεανικό της, όνειρο. Παίρνει τη ζωή από τ' άντικρινά της μαύρα μάτια.

Πέρασαν μέρες, μα από τότες η Ροζέττα ταχτικά τον βλέπει. Το βράδυ στον περίπατο και την ημέρα σε όρισμένες ώρες περνάει κάτω από το σπίτι της. Και τώρα νοιώθει, πως πραγματικά ζει. Τι σημαίνει, αν δεν τούχει μιλήσει ποτέ; Του μιλούν τα μάτια της, του μιλά ολάκκιση η ψυχή της. Η ζωή της τώρα έχει ένα σκοπό. Να τον βλέπει. Κι' άπορεί πως τόσον καιρό πριν κατώρθωνε και ζούσε, δίχως να αίσθάνεται τίποτα από τα τόσα, που τώρα της πλημμυρίζουν τα στήθα.

"Ένα Σάββατοβραδο, την ώρα του Έσπερινού, η Ροζέττα είπε του Άριστόβουλου, όταν πήγε να την πάρει στην εκκλησία, πως δε θα τον συντροφεύει, γιατί της μήνυσαν από το σπίτι της, που ο πατέρας ήτανε άρρωστος στο κρεβάτι.

— «Και πως δε μου τώπες από πριν;» την έρώτησε.

— «Μά τώρα λίγο ήρθανέ και με είδοπιήσανε.»

Δεν ήτανε αλήθεια. Τώξερε από το μεσημέρι, μα ήθελε να βγει από το σπίτι την ώρα που ο άντρας της αναγκασμένος ναύκι στην εκκλησία δεν μπορούσε να τη συντροφεύει. Είχε την μυστική έλπίδα ν' άνταμώσει τον Ντίνο και να τον κυττάξει κατάματα με όλη της την ψυχή, όπως δε θάτανε εύκολο να το καμει με τον Άριστόβουλο στο πλαί της.

Εκείνος σύμφωσε τα φρύδια με δυσρέσκεια, αλλά δεν της έναντιώθηκε.

— «Πάω και έπειτα από τον έσπερινό έρχεσαι από κει και με παίρνεις,» τούπε η Ροζέττα, κατεβάζοντας με προσοχή τα σγουρά μαλλιά της στα πλάγια και περνώντας ένα χρυσό βραχιολάκι στο γυμνό της το μπράτσο.

Κατέβηκε πεταχτή και πέρασε από την Κάτω Πλατεία. Ο Ντίνος ήτανε καθισμένος σ' ένα τραπέζι. Μόλις την άντικρινε μονάχη, άφησε άτέλειωτο το παγωτό του και σηκώθηκε. Εκείνη περνούσε το δρόμο,

πού είναι ανάμεσα στις στοές και στα δέντρα. Εκείνος έπηρε τον πλαινό, ανάμεσα σε δυο σειρές ψηλόκορμα δέντρα, πού τον έκρυβαν. "Όταν έστριψε ή Ροζέττα στο δρόμο των μαγαζιων, αυτός την ακολουθησε. Είχε σκοτινιασει, πού εφτασαν, περπατωντας σ' αυτον τον τροπο, στο Δημοτικό Θέατρο. Η Ροζέττα τώρα στρίβει στη Δεντροστοιχία, μα ο Ντίνος την ζυγώνει. Παίρνει το χέρι της ανάμεσα στο δικό του, της το σφίγγει και της ψιθυρίζει:

— «Νάξερεις, πόσο σε αγαπώ!»

Εκείνη γυρίζει πίσω της φοβισμένη.

— «Φοβάμαι, μη μ'α' ιδεί κανείς!»

— «Πές μου, πού με αγαπάς και σύ.»

— «Πολύ. Μα φοβάμαι, μη στέκεις σιμά μου.»

— «Είναι σκοτάδι, κανείς δε μ'α' βλέπει.

Περπατούν λίγες στιγμές αμίλητοι

Η Ροζέττα τώρα παίρνει το δρομάκι προς τα χωράφια, όπου είναι το σπίτι του πατέρα της. Τώρα αληθινά δεν τους βλέπει κανείς. Το μέρος είναι έρημο. Είναι μόνοι.

Ο Ντίνος την πιάνει από την μέση.

«Δός μου το λόγο σου, πού αν τα καταφέρω να βρεθούμε μόνοι, θάσαι δική μου. Δε ξέρεις, δε φαντάζεσαι, με τι πάθος σε αγαπώ.»

— «Και γώ το ίδιο,» του λέει ψιθυριστά εκείνη.

— «Λοιπόν θάσαι δική μου;»

— «Ναι!»

Αυτός τώρα την αγκαλιάζει και πιθώνει λαίμαργα το στόμα του στο δικό της. Αυτή φοβισμένη του ξεφεύγει.

Μα όταν το βράδυ ο Αριστόβουλος, λέγωντάς της καλή νύχτα, τη φιλεί στο στόμα, ή Ροζέττα αισθάνεται την ανδρία ενός ανυπόφορου γιατρικού.

III

Την άλλη μέρα το πρωί ή Ροζέττα νόμισε, πως θάπεφτε κάτου λειπόθυμη, τόσο έντύπωση της έκαμε να ιδεί τον Ντίνο να μπαίνει με τόσο αφέλεια στο σπίτι της, κρατώντας δύο τόμους Ρωμαϊκού Δικαίου.

— «Σεις είστε ο βιβλιοδέτης;» ρώτησε ευγενικά, αφού ανέθηκε τη σκάλα, τον Αριστόβουλο, πού του είχε ανοίξει τη θύρα, τραβιώντας ένα σκονί από πάνω.

— «Μάλιστα. Θέλετε τίποτα;»

— «Νά μου δέσετε αυτά τα δυο βιβλία. Σας είναι εύκολο;»

— «Πώς! Τα βιάζετε;»

— «Όσο μπορείτε γρηγορότερα, με υποχρεώνετε.»

— «Σε τρεις μέρες να ξανάρθετε να τα πάρετε. Θάμαι έτοιμα.»

Ο Ντίνος άφησε τα βιβλία επανω στο τραπέζι, χαιρέτησε αδιάφορα τη Ροζέττα, πού κεντούσε καθισμένη σιμά στο παραθυρο, κ' έφυγε ενφ' εκείνη ή φτωγή έτρεξε στην καμαρά της σαστισμένη να βρέξει με νερό κρυο τα μάγουλά της, πού έκακαν σαν αναμμένα κάρβουνα.

Κι' όμως το θάρρος κ' ή όρμητικότητα του νέου τη μάγευαν. Τί διαφορεά από το νερόβραστο τον Αριστόβουλο!

— «Μά τι τάχα να μαγειρεύει;» συλλογιζονταν επίμονα όλην την ήμέρα ενφ' ή σκέψη της αυτή παλαιε για επικράτηση με την άλλη, τη φιλήδονη σκέψη της, πού σταματούσε με προτίμηση στην άσυγκριτη ανάμνηση του βιαστικού φίλιού της περασμένης βραδειάς.

Κοντόβραδο ήρθανε από τον "Αγιο, να ζητήσουν τον Αριστόβουλο. Τον ήθελε ο παπάς.

— «Σε χρειάζεται για κάποια παράκληση» τούπε ο ύπηρέτης «είναι βία.»

Ο Αριστόβουλος έφυγε τρεχάτος.

Δεν πέρασαν τρία δευτερολεπτα κ' ακούστηκε ένας χτύπος βιαστικός στην οζώπορτα. Η Ροζέττα ανοίγει και βλέπει μπροστά της τον Ντίνο. "Αχισε, ενφ' εκείνος κλειούσε προσεχτικά τη θύρα. Κατόπι ανέθηκε τρέχοντας τη σκάλα.

— «Γιατί ήρθεις;» τούπε ή Ροζέττα και τον τράβηξε στο σαλονάκι. «Ο άντρας μου δε θά άργήσει ναρθει. Τρέμω. Θα με χασεις από κόσμο με τις τρέλλες σου.»

— «Κι' αν έρθει, τί πειράζει; Έχω δικαιολογία. Νά, το Συνταγματικόν Δίκαιον του Σαρίπολου. Τώφερα μαζί μου έπίτηδες. Μα μη φοβάσαι κ' ο άντρας σου θ' άργήσει,» της είπε κυττάζωντάς την με λαχτάρα.

— «Πώς το ξέρεις;»

— «Έγω έκαμα να τον κραξουν. Έστειλα μ' έναν άνθρωπό μου ένα δεκάρικο του παπα και παράγγειλα να γείνει παράκλησι για μιá ξαδέρφη

μου, πού κινδυνεύει στή γέννα της. Μά σύστησα κηρύλα νά χτυπήσουν
για γούρι τις καμπάνες ἀλάρμα. Τώρα ὁ ἄντρας σου θά'ναι ἀνεβασμένος
στό καμπαναριό. Δέ μέ πιστεύεις;»

Ἡ Ροζέττα δὲν κριτιέται ἀπὸ τὰ γέλοια.

— «Μοῦ λές ἀλήθειαι;»

— «Στὴν ἀγάπη μας!»

Τὰ παιδιὰ κυττάζονται τώρα κατῆματα καὶ γελοῦν καὶ τὰ δύο.

Μά ὁ Ντίνος δὲ χασομερεῖ. Τὴν ἔχουν ποθήσει τόσο καὶ αἱ δὲ αὐτὴ
τῆ στιγμῇ. Τὴν παίρνει μὲ παραφορὰ μέσα στὴν ἀγκαλιά του. τὴν τόσο
δυνατὴ καὶ τόσο τρυφερὴ στὸν ἴδιον καιρό. καὶ τὴ φιλεῖ ἀχόρταχα στὰ
μαλλιά, στὰ μάγουλα, στὰ μάτια, στό στόμα. Ἡ Ροζέττα τοῦ παραδί-
νεται δίχως ἀντίσταση καὶ τὸν φιλεῖ κ' ἐκείνη, ὅπως ποτὲ της δὲν ἐρίλησε
ἄλλον ἄντρα.

Αὐτὴ τῆ στιγμῇ ἀκούεται κ' ἡ καμπάνα τοῦ Ἁγιοῦ.

Ντίγι... ντίγκα... ντίγι... ντίγκα... ντίγι νταγι...

Κι' ἡ Κυρὰ Στελιανή, σύμφωνα μὲ τὴ συνήθειά της, ἀκούοντας τις
καμπάνες νά σημαίνουν χαρμόσινα σταυροκοπιέται, ψιθυρίζοντας :

«Νᾶναι μὲ καλὴ ὥρα, Ἄη Σπυριδωνά μου!»

Κέρκυρα 31/12/24

ΕΙΡΗΝΗ Α. ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ

ΟΝΕΙΡΟ

Χοιτροὶ μπερτέδες κρέμονται ἐμπρὸς στὰ παραθύρια,
Καὶ στὸ δωμάτιο πλέει παντοῦ μὴ γλιωρὴ ἐβώδια·
Τὸ νυκτοκάντηλο σκορπᾷ γαλιζία φωταΐδια
Σ' ἕνα κρεβάτι πλουμιστὸ μὲ ἀμετρητὰ τριτήρια.

Καστανομάλλι δροσερῇ στὸ παντοκλένιο στρώμα
Ἦπνο κοιμᾶται ροδιτὸ μὲ ὄνειρατα γεμάτα,
Κι' ἀνασηκώνεται σιγὰ τὸ στήθος της τὸ ἀφρότο,
Ἐπὶ γλυκὸ χαμόγελο τῆς ἐρχεται στό στόμα.

Καὶ γὰρ πού τ' ἄσπρα γέμια της ἔξοσκετα ὡς τὴ μασκάλη
Σιγὰ, σιγὰ τ' ἀργοκινεῖ καὶ ὀλίνοιχτα τ' ἀπλώνει,
Γιατὶ θωρεῖ μέσ' σ' ὄνειρο, πῶς ποθητὰ σιμόνει
Στὸ βρέφος της καὶ τρυφερὰ τοῦ ἀνοίγει τὴν ἀγκάλη.

Β. Γ. ΣΤΕΦΕΛΙΔΗΣ

ΟΙ ΔΥΟ ΒΑΣΙΛΗΔΕΣ

Ἦοντας ἡ Αὐγὴ μὲς στοῦρανοῦ τὰ παραθύρια ἐφάνη,
Τὰ πεντηκόντορα ἔφυγαν. . . Καὶ ἰώρα, ὦ Μοῦσα φτάνει
Ἄγώπες καὶ φιλήματα, καὶ γύρισε μὲ λόνο
Στὰ αἵματα καὶ στὰ κορμιά, πού ἐπέφταν στοῦ πολέμου
Τὴ βρόση, σιὸν ἀντίλαλον ὅπου ἔκανε μὲ χρόνο,
Πού τὰ μαλλιά σου ἀσήκωνε ἡ λακιά. Τόσο ποτὲ μου
Τὴ θάλασσα δὲν ἄκουσα νάχολογᾷ, κι' ἀμάξια
Ποτὲ δὲν εἶδα στὴ γλυκεῖα τῆς ζήσης τὴ γαλήνη
Νὰ τρέχουνε γοργώτερα βροντιῶντας, σὰν τὴν ἄξια
Μεγάλου θαυμασμοῦ φυγὴ καὶ μάνητα, πού δίνει
Στὰ σπαθωμένα ἀμάξια τοῦ Ὁ Ἄρης, πού οἱ τροχοὶ τους
Λάμπουνε, κι' ἀχιτιδίζουνε τάρματα κι' ἀφροσιμένα
Μανίζουνε περήφανε τάρτα, πού ἡ φοβερὴ τους,
Ἡ ἄγρια ματιὰ σπιθοβολᾷ, κι' ἄλλα, πού πληγωμένα
Τινάζονται καὶ πέφτουνε τάνασκελα κι' αὐλάκι
Τὸ αἷμα τους τρέχει ἀχνίζοντας καὶ κλεῖ τοῦ νικημένου
Στρατιόπεδου τὰ στόματα ἢ ντροπὴ, πού στὸ πιτάκι
Τῆς Μοίρας του ἦτανε γραφτό. Καὶ τοῦ συνελασμένου
Τοῦ νικητῆ πεντάνοιχτα μὲ χουγιατὰ μεγάλα
Ἄφριζουνε, γιουχάζοντας τὸν ἄχαρο πού φεύγει,
Τὸ νικημένο ἀντίπαλο, κι' ὁ θυσιαστὴς δαμάλα
Τοῦ τρομερώτερου Θεοῦ προσφέρει, πού σὰν εὐγεῖ
Στὸν πόλεμο λυσομανᾷ! Μὲ τί νὰ παραστήσω
Τὴ φοβερὴ του δύναμη; Τὰ τέσσερα στοιχεῖα
Θὰ ἐνώσω, καὶ στὴ μέση τους τρομαχτικὸ θὰ στήσω
Λιοντάρη, πού τῆς θάλασσας, ὅταν γλυκεῖα ἦσυχια
Τὰ γαλανόλαμπρα νερά, τὰ τριόσβαθα, μερεῖει,
Τὸν ἦσχιο μόνον νὰ θωρεῖ πού θὰ τοῦ κωθεφτιζεῖ

Κ' εὐτὸς νὰ ντύνεται μὲ ἀφροὺς καὶ νὰ τήνε κυριεύει
Φόβος, ὅπου τὸ κῆμα τῆς τῆς Πάρνηθας νὰ γκίζει
Τὴν κορυφή, γιατί τῆ γῆς θεὸ νὰ πατεῖ τὴν πλέρια
Καὶ θὰ περνᾷ τὸν ἔβδομο τὸν Οὐρανὸ ἢ μεγάλη
Τρομαχτική του κεφαλή, ποὺ οἱ ἄνεμοι στὰ αἰθέρια
Τῆς κυματίζουν τὴν πλατεῖα τῆ χαίτη! ὦ, τί νὰ βάλει
Ὁ νοῦς μου μεγαλύτερο κι' ἄξιο γιὰ νὰ σοῦ δώσει
Νὰ καταλάβεις τὴν πολλὴ τῆ δύναμη, ποὺ τοῦ Ἄρη
Κυριεύει ὅλη τὴν ἕπαρξη;... ὦχου! γιὰ νὰ γλυτώσει
Τὸν πληγωμένο βασιλῆα, τοῦ λόγκου τὸ λιοντάρι
Τρέχει γοργὰ καὶ παίρνοντας περίσσιο στόμα ἀνθρώπου,
Ὀλιμιμένο κράζει: «Μ' ἔφερε κοντά σου τὸ συνάφι,
Μεγάλε Ρῆγα! Τὸ αἷμα σου, μοῦ εὐώδιασε τοῦ τόπου
Τὴν πλατωσιὰ ποὺ κυβερνᾷ. Τὸ γένος μας, νησιῶρι,
Ἔχυσε τόσα τοῦ λαοῦ! Αὐτὰ δὲν εὐωδιάζουν...
Τὸ εὐωδιασμένο τὸ αἷμα σου, ποὺ ὅπο τὲς φλέβες ρέει,
Ἐμὲ τὸ Ρῆγα ἐδῶ ἔφερε· καὶ νά, τ' ἀγοῖμια οὐθλιάζουν
Τὰ πρόσταξα, βασιλικά νὰ σοῦ προσφέρω χορῆ.
Μεγάλε Κύριε τῶν Ἄντρων, μόνος ἐδῶ! Μονάχος!
Σ' ἄφηκε ὁ ἄθλιος σου ὁ στρατός; ὦ τί ντροπή! Τὸ ρέμα
Πῆρε γοργὰ; Τὰ μάτια σου δακρῦζουν... Νὰ ὁ βράχος
Κουτᾶς μακρὰ; Τὰ σκέρια σου φεύγουν... καὶ κεῖ ποῦ τὸ αἷμα
Στάζει κι' ὁ Λέοντας τὲς πληγές τοῦ γλύφει, ὁ Ρῆγας κράζει:
Πεθαίνω, κύριε τοῦ Δρυμοῦ, μόνος! ὦ φρίκη! ὦ γύμνια!
Ντροπή! Ντροπή!... Καὶ κλείδωσε τὰ μάτιατου... καὶ οὐθλιάζει,
Τάφον ὁ Λέοντας σκάφοντας, καὶ οὐθλιάζουν καὶ τ' ἀγοῖμια...

ΣΠΥΡΟΣ ΝΙΚΟΚΑΒΟΥΡΑΣ

ΚΟΝΤΑ ἘΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Κάθεται κοντὰ ἔσθῃ θάλασσα καὶ περνᾷ τὸν καιρὸ του ψαρεύ-
οντας.

Μόλις νυχτώσει παίρνει τῆ βερκούλα του, ἀνάθει τὸ πυροφάνι
καὶ γυρίζει ἀπάνου ἔσθῃ ἤσυγα νερὰ ζητώντας σουπιές.

Τὰ κουπιὰ του βουτᾶνε ἔσθῃ νερὸ καὶ χίλιες χρυσῆς σπιθοῦλες
στάζουν ἀπὸ τοῖς ἄκρες τους.

Ἡ βερκούλα προχωρεῖ καὶ τὸ νερὸ, ποὺ σχίζεται καὶ ποῦ ἀκου-
μπᾷε στὰ πλευρὰ τῆς λαμποκοπᾷε σὰ λυωμένο χρυσάφι.

Ἀρίνει τὰ κουπιὰ καὶ ξεπλώνεται ἀνάσκελα μέσα ἔσθῃ βάρκα. Τὸ
ἀεράκι τὸν σπρώχνει. Κυττάζει τὰ στέρια καὶ συλλογέται τοὺς κό-
σμου, ποὺ γυρίζουνε κεῖ ψηλά καὶ καίνε καὶ καίγονται καὶ κομμα-
τιάζονται ὅλοένα.

Ἐνα κομματάκι ξεκόβεται ἀναμμένο, ἀφήνει μιὰ λαμπερὴ γραμμὴ
ἀπάνου ἔσθῃ οὐρανὸ καὶ χάνεται ἔσθῃ κενό, τόσο γλήγορα ποὺ δὲν
προφτάνει ποτέ του νὰ πῆ μιὰ εὐχὴ. Ὅσοι προφτάνουν πετυχαίνουν
ἐκεῖνο ποὺ εὐχῆθηκαν. Αὐτὸς δὲν τὰ καταφέρνει ποτέ. Ἐαφνίζεται. ὦ!
φωνάζει χρορῦμενος καὶ ὥσπου νὰ πῆ «ὦ!» τὸ ἀστὲρι χάνεται ἀπὸ
τὰ μάτια του. Μὰ καὶ τί ἔχει νὰ εὐχῆθῃ; Ὅπως ζῆ εἶναι εὐτυχι-
σμένος καὶ δὲν ὑπάρχει τίποτε κατὰ τὴν ἰδέα του, ποὺ νὰ τὸ ἐπιθυ-
μᾷε περισσότερο ἀπὸ κείνα ποὺ ἔχει. Οἱ εὐχῆς εἶναι γιὰ κείνους ποὺ
ζοῦνε ἔσθῃ πόλες, οἱ ἄνθρωποι ποὺ ζοῦνε ἔσθῃ ἐξοχὲς δὲν ἔχουνε
ἀνάγκη ἀπὸ εὐχῆς. Ὅλα τὰ καλὰ τοῦ Θεοῦ εἶναι τριγύρω τους.

Μιὰ φορὰ πεθύμησε νὰ ταξιδεύσῃ, νὰ πάῃ μακρὰ, νὰ γυρίσῃ
τὸν κόσμον. Ἦτανε πολὺ νέος καὶ τὰ ταξιδεῖα τοῦ φαίνονταν, πὼς
κλειοῦσαν τὴν εὐτυχία.

— Ἡ εὐτυχία στέκεται κοντὰ ἔσθῃ ἄνθρωπο κιόχι μακρὰ του
ποῦ εἶχε περὶ ὁ πατέρας του — σὰ θέλεις ταξιδεψε, μὰ πάλε θὰ γυ-
ρίσῃς καὶ θὰ δῆς, πὼς δὲν εἶδες τίποτα ὠραιότερο καὶ δὲ βελτίους τί-
ποτα καλύτερο ἀπὸ κείνα, ποὺ ἄφρες.

Κύτταζε τὰ δέντρα. Δὲν ταξιδεύουσε ποτέ, στέκονταν πάντα ἴσθην ἴδια θέση, κιόμως ἀνθίζουσε ἴσθην ὥρα τους καὶ καρπιζουσε καὶ ρίχνουσε τὰ φύλλα τους καὶ πάλι ξαναβγάζουσε καινούρια· καὶ δὲ στάθηκε ἴσαμε τώρα ὡμορφότερο πλάσμα ἴσθην κόσμον ἀπὸ τὸ δέντρο.

Τότε εἶχε πει μὲ τὸ νοῦ του, πὼς τὰ λόγια τοῦ πατέρα του δὲν ἦταν σωστά, μὰ τώρα, πού τὸ συλλογίζεται, τὰ βλέπει ἀλλοιωτικά.

Μιά γλυκειὰ μυρωδιὰ ἀπὸ θυμάρη καὶ φρεσκοκομμένα κλαριά τοῦ θυμίζει πὼς σίμωσε πολὺ ἴσθην ξηρὰ, σηκώνεται, ἀρπάζει τὰ κουπιά καὶ προσπαθεῖ νὰ γλυτώσῃ τὴ βαρκοῦλα του ἀπὸ τοὺς ξέρες.

Φτάνει ἴσθην βοθεῖ, πρῶσινα νερά καὶ ρίχτει τὸ παραγάδι του.

Ἄπο βραδὺς δόλωσε τὰ ἐξήντα ἀγκίστρια καὶ τὰ ρίχτει σιγὰ-σιγὰ ἴσθην νερό.

Τὰ ξημερώματα θὰ γυρίσῃ νὰ τὸ σηκώσῃ. Τραβάει κατὰ τὸ νησάκι. Ὁ φύλακας, γέρος μὲ γαλανὰ τετραπέριστα μάτια, κάθεται ἴσθην κατῶφλι του καὶ κυττάζει κατὰ τὴ θάλασσα.

Μένει πάντα ἴσθην νησάκι καὶ μόνο σὰν τελειώσουν οἱ προμήθειες του, μπαίνει ἴσθην παλιὰ σαπισμένη βαρκοῦλα του κιόρχεται ἀπέναντι ἴσθην μαγαζιά καὶ κόνει τὰ ψώνια του.

Δὲν πίνει κρασί, οὔτε σπέρτα. Δὲ ρουφρεῖ ποτέ του ταμπάκο, οὔτε καπνίζει.

— Δὲν ἐπιθυμῶ τίποτα, τοῦπε μὴ μέρτα, κιότὸ εἶναι μεγάλο κακό. Σὰ δὲν ἐπιθυμῶς δὲν ἀποχτῶς καὶ σὰ δὲν ἀποχτῶς δὲ σοῦ δίνεταί ἡ περίσταση νὰ χαρῆς. Κι ὅτι καὶ νὰ πῆς ἡ χαρὰ χρειάζεται ἴσθην ζωὴ. Δίχως ψωμί μπορεῖς νὰ πορέψης, μὰ δίχως χαρὰ, καταλαβαίνεις, δίχως λίγη χαρὰ, ἡ ζωὴ εἶναι ἀνοστη καὶ ἀβάσταχτη.

— Μὰ ἴσθην ἡλικία σου, μπάρμπα - Δινάρδο, σὰν τί χαρῆς θέλεις νὰ δοκιμάσης;

— Αἶ, βέβαια, ὄχι νὰ μέρωτευτῇ ἡ γειτονοπούλα σου κιόλλεισε τὸ πονηρὸ γαλανό του μάτι χαμογελώντας. Κάθε ἡλικία ἔχει καὶ τοὺς χαρῆς της. Μπῶς καὶ νόμισες πὼς τὰ γεράματα δὲν ἔχουσε χαρῆς; Μὰ ἄλλα, πού λές, γεράματα ὄχι τὰ δικά μου!

Τῆνε βλέπεις συχνά;

— Γιά πιάνε μιῶς;

Τὰ μάτια τοῦ γέρου καρφώνονται ἴσθην μάτια του μπάρμπα.

— Ἀλήθεια, δὲν τῆνε εἶδες ἀκόμα, γένεταί νὰ μὴ τῆνε εἶδες;

Ὁ νέος ἐγέλασε:

— Μῆν εἶσαι ἐρωτευμένος, μπάρμπα-Δινάρδο;

Ὁ γέρος σηκώνεται μὲ μιῶς, παίρνει μιὰ βιθεῖα πνοή, πού τοῦ ρουσκώνει τὸ πλατύ του στήθος καὶ κυττάζοντας κατὰ τὴν ἀνατολή.

— Ὅπου καὶ νᾶναι χαρῆς σιγολέει στενίζοντας.

Ὁ νέος παίρνει τὴ βαρκοῦλά του καὶ τραβάει κατὰ τὴ στεριά του.

Μέσα ἴσθην θαμποχάραμα ἔλα φαίνοντ' ἀλλοιωτικά βουτημένα ἴσθην σταγχογάλανη πάχνη. Ἡ φύση ξυπνάει χλωμῆ, ἀπαλή, ἀδυνατισμένη.

Ἄν εἶχε τώρα ἕνα σύντροφο θὰ τοῦ μιλοῦσε σιγανά, πολὺ σιγανά γιὰ νὰ μὴ τῆνε ἀνησυχήσῃ. Σὲ λίγο, πού ὁ ἥλιος θὰ πάρῃ τὸν ἀνηφορα ἔλα θὰ φωτιστοῦν δυνατὰ ἡ πάχνη θὰ διαλυθῇ. Ἡ θάλασσα θὰ στράφτει σὰν ἀπέραντη ἀσημένια πλάκα οἱ ἀκρογιαλιές θὰ δείξουν τοὺς τραχιές τους γραμμῆς καὶ τὰ δέντρα κι' οἱ θάμνοι θὰ πάρουν τὸ δυνατό τους πράσινο.

Τότε μπορεῖ νὰ βγάξῃ ἀγριές δυνατῆς φωνῆς, νὰ σικίξῃ τοὺς γλάρους καὶ νὰ τοὺς κᾶνῃ νὰ σηκώνονται ἀπὸ τὸ νερὸ τρομαγμένους καὶ νὰ βγαίνουν ἀπὸ τοὺς βράχους φωνάζοντας καὶ χτυπώντας δυνατὰ τοὺς φτεροῦγῆς τους, τότε μπορεῖ νὰ τραγουδήσῃ καὶ τὸ τραγοῦδι του νὰ τὸ πάρουν χαρούμενες οἱ σπηλιές καὶ νὰ τὸ στείλουν πιὸ πέρα δυναμωμένο.

Τότε μπορεῖ νὰ πῆ: ἡ φύση εἶναι γερῆ καὶ γελαστή καὶ χαρούμενη· νὰ πηδῆσῃ ὄξω νὰ κόψῃ ρεῖκια καὶ σκοῖνα καὶ μυρτιές καὶ νὰ τὰ στρώσῃ ἴσθην μικρὴ ἀμμουδιὰ, πού βλέπει κατὰ τὴ Στεριά.

Ἰστέρα θὰ ξαναμπῇ ἴσθην βαρκοῦλά του καὶ θὰ τραβήξῃ ξένοιαστος κατὰ τὴ λίμνη.

Σὲ λίγο κάποιος θὰ κατεβῇ ἴσθην μικρὴ ἀμμουδιὰ, θὰ δῆ τὰ κομ-

μένα κλαριά, θά χαμογελάση — ἄ, καὶ νᾶτανε νὰ πῶθλεπε αὐτὸ τὸ χα-
μόγελο, — ὕστερα θά ξαπλωθῆ, ξένοιαστος ἀπάνω 'στὸ χλωρὸ πρά-
σινο στρώμα καὶ δὲ θά συλλογίζεται πιά παρὰ τοὺς ἄσπρους γλᾶρους,
ποὺ θά περνᾶνε ἀπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

Τοῦ ἀρέσει νὰ σταματᾷ 'στὴ μέση τῆς λίμνης καὶ νὰ συλλογι-
ζεται κυττάζοντας ὀλόγυρα τοὺς λεμονιές, τοὺς φουντωτὲς ἐλῆδες καὶ
τὰ ψηλὰ κυπαρίσσια νὰ καθρεφτίζωνται φαιδρὰ μέσα 'στὸ νερὸ καὶ
τόσο ξάστερα, ποὺ ἂν δὲν ἦτανε ἀναποδογυρισμένα θά νόμιζε κανεὶς
πῶς ξεφυτρῶνουν ἀπὸ τὴ λίμνη.

Ὁ νοῦς του πάει 'στὸ μπάριπα - Λινάρδο:

— Εἶδες ὥστόσο ὁ γέρος; τὴν πρόσεξε τὴν κοπέλλα. Καὶ πάλε
γιατὶ νὰ μὴ τὴν προσέξῃ;

Δὲν ἦτανε ἄσκημη ἢ γειτονοπούλα του.

Θυμᾶται ὅταν τὴν πρωτοεἶδε.

Ἦτανε δειλινὸ καὶ γύριζε ἀπὸ τὸ χωριὸ 'στὸ χτήμα του.

Εἶχε πάει νὰ διορθώσῃ τὰ δίχτυα του καὶ τῶρα περνοῦσε κάτω
ἀπὸ τὸ χτήμα τῆς καὶ δίπλα 'στὴ λίμνη.

Ἐπήγαινε σιγοτραγουδῶντας ἕνα ψαράδικο μονότονο τραγοῦδι.

Ἄξαφνα σείστηκεν τὰ καλάμια κι' ἕνα ψηλὸ σταχτερὸ λαγωνικὸ
γύθηκε ἀπάνου του. Ὁ ἄνθρωπος ξαφνίστηκε καὶ τραβήχτηκε κατὰ
πίσω.

— Μάλγο, ἐδῶ! ἀμέσως ἐδῶ!

Ἀκούστηκε μιὰ ὕγρη, φαιδρὴ φωνή, ποὺ 'στὸ βᾶθος τῆς σὰν νᾶ-
τρεμε κάτι.

Ἕνα ψηλὸ κορίτσι βγήκε ἀπὸ τὰ καλάμια.

— Ὁ κόσμος, ποὺ ἔχει τέτοια ἀγριόσκυλα, τὰ δένει! εἶπε φουρ-
κισμένος ὁ ἄνθρωπος.

Τὸ κορίτσι ἔτρεξε, ἄρπαξε τὸ δυνατὸ ζῶο ἀπὸ τὸ λουρι τοῦ λαιμοῦ
καὶ τὸ τράβηξε μὲ δύναμη κατὰ πίσω.

Ἦτανε ξαναμμένη· τὰ μάτια τῆς λαμποκοποῦσαν τὰ μαλλιά τῆς
λαφροῦ καὶ σγουρὰ, ἀνεμίζονταν 'στὸν ἀέρα.

— Μὲ συγχωρεῖτε· ἔτσι χύνεται· δὲ δαγκάνει. Σᾶς τρώμαξε; τοῦ
εἶπε καὶ χαμογέλασε. Τὰ δόντια ἄστραφταν, τὸ πρόσωπό τῆς ἦτανε
λιοκαυμένο.

— Μπᾶ, δὲν ἀξίζει τὸν κόπο! εἶπε σαστισμένος ὁ ἄνθρωπος, εἶναι
τόσο ὠραῖο σκυλί καὶ κύτταξε τὰ μαλλιά τῆς.

— Τόσο μαῦρα μαλλιά καὶ νᾶχουνε τόσο φῶς!

— Σᾶς ἀρέσει; ρώτησε τὸ κορίτσι εὐχαριστημένο. Εἶδατε τὰ μά-
τια του;

— Τα μάτια του; Ναι, ἀλήθεια, τὰ μάτια του εἶναι πολὺ ὠραῖα
μάτια· λαμποκοποῦνε σὰ σπάνια μαῦρα διαμάντια· εἶπε ἀργὰ χωρὶς
νὰ τὰ κυττάξῃ καθόλου.

— Κι' ὁ λαιμὸς του εἶν' ὠμορφος.

Ὁ ἄνθρωπος κύτταξε τὸ λαιμὸ τοῦ κοριτσιοῦ, ποὺ σηκώνονταν
περήφανος, μέσα ἀπὸ τὸ κάτασπρο φόρεμα καὶ κρατοῦσε ψηλὰ τὸ
φαιδρὸ, γελαστὸ κεφάλι.

.... μοιάζει μὲ τὸ λαιμὸ τοῦ Τσικινιά, εἶπε ἀφηρημένος ὁ ἄνθρωπος·
ἔτσι ψηλὸς καὶ λυγερὸς εἶναι καὶ κείνος. Καὶ τὰ χέρια, τὰ χέρια μοιά-
ζουν τοὺς λιανές, γυτὲς του φτεροῦγες.

Τὸ κορίτσι ἔπαψε νὰ χαμογελάει.

— Πᾶμε Μάλγο! καὶ τράβηξε μπροστὰ. Τὰ σκυλιά δὲν ἔχουνε
χέρια.

Ὁ ἄνθρωπος στάθηκε καὶ τὴν κύτταξε ὅπως ἔφευγε πρὸς τὴ λίμνη
ἀνάμεσ' ἀπὸ τὰ βοῦρλα καὶ τοὺς σταχτοπράσινες ἀρμυρίθρες· τὸ σκυλί
ἔτρεξε μὲ ὄρμη, προσπέρασε τὸ κορίτσι καὶ βούτηξε μέσα 'στὸ νερὸ
φεύγοντας ἀπάνω 'στὴν ἀτάραχη λίμνη. σὰν βέλος. Ἀκούεται ὁ
γλήγορος ἤχος ποὺ ἀφήνουν τὰ πόδια του βουτώντας 'στὸ νερὸ καὶ
μιὰ ψηλὴ ἀσημένια βροχὴ ξεπετιέται ὀρμητικὰ πρὸς τὰ πάνω, σὰ νὰ
θελῆ νὰ ραντίσῃ τὸν οὐρανὸ.

Ὁ ἄνθρωπος κυττάζει τὸ κορίτσι ποὺ προχωρεῖ ἀργὰ δίπλα
'στὴ λίμνη χαρίζοντας 'στὸ νερὸ τὸν λιανόκορμο, κάτασπρο
ἔσκιο τῆς.

Κάτι του βάρυε την καρδιά.

Είχε καιρό να δοκιμάσει τέτοιο βάρος μέσα του και δεν μπορούσε να καταλάβει τι ήτανε.

— Να με συγχωρήσετε, φώναξε από μακριά, να με συγχωρήσετε!

Αυτή άκουσε και γύρισε το κεφάλι της προς το μέρος του.

— Δόξα σοι ο Θεός! συλλογίστηκε, μου χαμογελάει.

Και τράβηξε χαρούμενος κατά το χτίμα του.

Σ'όλο το δρόμο είχε 'στό νοῦ του τό κορίτσι πού άπάντησε. Θα-
μενε πολύ στην έξοχή; Ποῦ ήτανε τόσο καιρός; πῶς δὲν τὴν εἶχε ξα-
ναδί;

Βέβαια δὲν ήτανε πολύ ώραία· πολύ ώραία δὲν μπορούσε να πῆ
πῶς ήτανε. Ήτανε και πολύ αδύνατη· ὡς τόσο ἡ εἰκόνα της τοῦ χα-
ράχτηκε βαθειά μέσα 'στό νοῦ. Ἐβλεπε τό σκοτεινό κεφάλι της ὅπως
διαγράφονταν 'στό γαλανό φόντο. Εἶχε παροξένο σχῆμα τό κεφάλι
της. Τῶχε μπροστά 'στά μάτια του· νά, ἔτσι ήτανε.

Και χάραξε με τό χέρι του 'στόν ἀέρα τό σχῆμα τοῦ κεφαλιού της·
'σά στροῦδι ἀναποδογυρισμένο!

Τί καλό! θά βρῆ, ἓνα παρόμοιο στροῦδι και θά τῆς τό χάριση.

— Ὅριστε τῆ φωτογραφία σας! θά τῆς πῆ. Και αὐτή θά χαμο-
γελάση.

Ὁ ἄνθρωπος τaráχτηκε· ἄρπαξε τὰ κουπιά και βγήκε ἀπό τῆ λί-
μνη 'στην ἀνοιχτή θάλασσα· στενοχωρήθηκε κει μέσα, μὰ τώρα 'στό
ἀνοιχτό πέλαγο θα πάρη βαθειές πνοές και ἡ στενοχώρια του θά
περάση.

— Μάλιστα! Τὴν εἶδε και τὴν παραεἶδε τῆ γειτονοπούλα του,
μπάρμπα - Λινάρδο και τί μ'αὐτό; νά, και τώρα τῆ βλέπει, ξαπλω-
μένη ἀπάνω 'στά χλωρά κλαριά, 'στά κλαριά του πού εἶναι κομμένα
με τό χέρι του· τὴν βλέπει με τό φλογόκκινο κουστοῦμί της· ξε-
χωρίζει τό φουντωτό σκοτεινό, σάν νύχτα, κεφάλι της και τὰ ἄσπρα,
ροδισμένα 'στόν ἥλιο χέρια της.

Και τί βγήκε μαυτό; κί, μπάρμπα - Λινάρδο, τί βγήκε, πού τῆ
βλέπει κάθε μέρα και κάθε ὥρα, ἀρού ἡ κοπέλλα δὲν ἔχει τό νοῦ της
σαυτόν;

«Σὲ βλέπει ἡ γειτονοπούλα σου»; ἔτσι ἔπρεπε να ρωτήσης γέρο-
Λινάρδο.

Πόσες φορές δὲν τὴν εἶδε ἀπό μακριά, να καταβαίνει τό λόφο ψηλῆ
και λιανῆ, σάν ἄσπρος ἴσκιος ἀνάμεσα 'στοῖς εἰλῆς.

Συλλογίζεται τὴν ἡμέρα, πού τὴν εἶδε στάνοιχτα με τῆ βαρκοῦλά
της· αὐτός γύριζε ἀπό τό φάρμα και ἐπέρασε ἐπίτηδες δίπλα της.
Τὴν ἐχαίρετσε και κείνη με καλωσύνη τὸν ρώτησε για τό φάρμα.
Τὸν ἔβλεπε συχνά 'στά γειτονικά ἀκρογιάλια και ἤθελε να μάθῃ τί
φάρμα.

Πῶς τὴν εὐγνωμονοῦσε!

— Πίνες και χταποδία, ψάρευε.

Σταμάτηταν οἱ δύο βάρκες, δίπλα ἡ μιὰ 'στην ἄλλη κί ὁ νέος πού
ἄλλο δὲν ἤθελε παρά να τον κυτᾶνε τὰ μάτια της και να τὸν ἀκούνε
ταῦτιά της.

— Τοὺς δύο χειρότερους ἐχθρούς, εἶπε ἀμέσως, και ἐπειδὴ τό κο-
ρίτσι φάνηκε πρόθυμο νάκούτῃ, με τί χαρά και με τί φλυαρία τῆς
διηγήθηκε για τὴν ἀγάπη και τῆ λιχουδιά τοῦ χταποδιού 'στό κρέας
τῆς πίνας.

Μὰ φοβάται τό ξαφνικό κλείσιμο τῶν πτερουγιῶν της κί ἔτσι ἀπό
μακριά πού τὴν βλέπει καρφωμένη 'στό βράχο της με μισάνοιχτα τὰ
πτερούγια της, σηκώνει μιὰ πέτρα ἀπό τό βυθό και τῆ ρίχτει μέσα
'στην πίνα. Το δυστυχισμένο τό ζῆφο δὲν μπορεί πιά να κλείση και τό
χταποδι ἤσυχο βυθίζει τὰ πλοκάμια του μέσα 'στό κορμί τῆς πίνας
και ρουφάει τῆ σάρκα πού τοῦ ἀρέσει.

— Ἢ καυμένη ἡ πίνα! εἶπε λυπημένο τό κορίτσι.

— Μὴν λυπᾶστε και δὲν τό παθαίνει συχνά. Δὲν εἶναι τόσο κουτῆ
ὅσο φαίνεται. Ἐπῆρε ἓνα μισθωτό φύλακα, πού τὸν τρέφει ἡ ἴδια και
τὸν κλει πάντα μέσα της, ἓνα ἀγρυπνῶ καβουρέλλῃ.

Κάθε πού η πίνα ανοίγει τα φύλλα της ο καβουρέλης ανεβαίνει στην κορφή και με τα πεταχτά μάτια του κυττάζει ολόγυρα. Σα διακρίνει από μακριά το χταπόδι μπαίνει άμέσως μέσα και η πίνα καταλαβαίνει και κλεί.

— Θέλετε να τον δήτε τον κάβουρα; Άνοιξε μιὰ πίνα και της έδειξε ένα άσπρο διάφανο καβουράκη, πού έτρεχε μέσα. Είναι παράσιτο, γι' αυτό είναι έτσι.

— Μπα! είπε το κορίτσι δέν τάξερα αυτά! Σας ευχαριστώ πού μου τάπατε.

— Έγώ σας ευχαριστώ πού μάκούσατε είπε συγκινημένος ο άνθρωπος και την εκύτταξε με την ψυχή του στα μάτια.

Το πρόσωπο του κοριτσιού έγινε σοβαρό.

Ήθελα να σας χαρίσω κάτι από τη θάλασσα: τα βρήκα μέσα 'στοίς πίνες, είπε παραγμένος και άπλωσε το χέρι του.

Το κορίτσι έσκυφε να δει. Μέσα 'στο δυνατό, καψοκαμωμένο χέρι του θαμπογαύλιζαν δυο χοντρά μαργαριτάρια.

— Σήμερα τα βρήκατ' αυτά;

— Όχι τάχω καιρό.

— Από άρμη μυρίζει το χέρι σας; είπε απλά το κορίτσι μα δέν άγγιξε τα μαργαριτάρια.

— Πάρτε τα! παρακάλεσε ο νέος.

— Τι να τα κάνω;

— Στολίδια γίνονται σκουλαρίκια, δαχτυλίδια ότι θέλετε.

Το πρόσωπο του κοριτσιού έσκοτεινίασε.

— Δέν έχω τρυπημένα ταυτιά μου και τα δαχτυλίδια μου φέρνουνε άτυχία.

Είχα ένα και το πέταξα στα κεραμύδια.

— Πάρτε τα μαργαριτάρια μου: είναι καθαρά από τα βάθη της θάλασσας, θά σας φέρουνε τύχη, θά το δήτε πού θά σας φέρουνε τύχη επέμενε θερμά ο άνθρωπος.

Το κορίτσι χαμογέλασε.

— Τύχη; Και τι να την κάνω την τύχη; Ούτε κι' αυτή μου χρειάζεται τώρα!

Έπηρε τα κουπιά της και τράβηξε κατά το χτήμά της.

Άπό τότες δέν μπορείτε να την ξαναζυγώση 'στη θάλασσα ούτε και 'στη στεριά, όταν τον έβλεπε άλλαζε δρόμο.

— Μή χάνης τον καιρό σου άδικα.

Τούπε μιὰ μέρα ο μπάρμπα - Λινάρδος.

— Και ποιός σου τώπε έσένα, πού σκοτίστηκα γιαούτηνε;

Άναψε ο νέος.

— Κανένας δέ μου τώπε: το βλέπω, είπε ήσυχα ο φύλακας.

— Ά, έτσι! και οι άλλοι νομίζεις δέ βλέπουνε; Το λοιπόν έρχεται κάθε μέρα κολυμπώντας ίσαμε τα νερά σου, αϊ;

«Καλημέρα, μπάρμπα-Λινάρδο! σου φωνάζει, «ο Καρχαρίας»! και χτυπάει δυνατά τα νερά για να σηκώση τα κύματα.

Και ο μπάρμπα-Λινάρδος της βουτάει τα ξάστερα μάτια μέσα 'στο νερό:

— «Το δελφίνο, το δελφίνο μου!» ψιθυρίζει και τα μάτια του θολώνουν άξαρνα: λές και τα χτυπάει το κύμα, πού σηκώνει το «δελφίνο» του και άρχίζουν να σταλάζουν άρμύρα.

Αυτά λοιπόν λές πού δέν τα βλέπουνε οι άλλοι μπάρμπα - Λινάρδο;

Χά! χά! Χάνω τον καιρό μου! και σύ βλέπεις τόνε κερδίζεις!

... Μπαρμπα - Λινάρδο! χτές έπήγα 'στο χτήμά της: έτράβηξα ίσια 'στη μεγάλη ευκάλυπτο μπροστά 'στο σπίτι της, πού φωλιάζουν χιλιάδες σπουργίτια. Τα σπουργίτια τα λατρεύει το «δελφίνο» σου: στάθηκα κάτω από το δέντρο και πυροβόλησα. Ένα μαύρο σύννεφο σηκώθηκε τρομαγμένο. Τα κλωνάρια του δέντρου σείστηκαν λυπημένα σαν για ναποχαιρητήσουν τα μαύρα σημαδάκια, πού πέφτανε κάτω.

Το κορίτσι βγήκε ξαρνισμένο. Με είδε και ξαρνίστηκε ακόμα περισσότερο.

— Γιατί τό κάμπτ' αὐτό; Τι θέλετε ἐπὶ τέλους;

Μπάριμπα - Δινάρδο φυλάξου! θά σέ πυροβολήσω καί σένανε! μα
πρωτῆτερα ἂν τήνε δῆς, πές της τί θέλω:

Τὴν ὥρα ποῦ γέρνει ὁ ἥλιος καὶ χάνεται ἴσπὴν εὐλογημένη θά-
λασσά της νά σβύσῃ τὸν πόνο του, τὴν ὥρα ποῦ τὰ σπουργίτια της
τὰ ζήρνιασε ταξειδιάρικου γερακιοῦ ὁ ἴσκιος καὶ φτερούγιασαν ὄλα μὲ
μιᾶς, τὴν ὥρα, ποῦ τὸ τρισόφι παραπονιέται γιατί δὲν τὸ καταλα-
βαίνει ὁ ἄνθρωπος, τὴν ὥρα της νυχτερίδας καὶ τοῦ θαμποτζιτζικα,
μπάρμπα - Δινάρδο!, θέλω νά τὴν ἀγκαλιάσω κάτω ἀπὸ μιὰ ἐλγᾶ
καὶ νά τὴ φιλήσω!...

ΚΑΤΙΝΑ Γ. ΠΑΠΑ

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΔΗΡ ΤΟΥ ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ
ΠΡΑΞΗ ΤΡΙΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ. (Ἐνα ἄλλο μέρος τοῦ ἴδιου τοῦ ἀγέριου. Ἡ φουρτούνα ξακο-
λουθαί. (Ἔρχονται ὁ Δῆρ καὶ ὁ Τρελλός)

Δῆρ. Φυσᾶτε, ἀνέμοι, ὡς ποῦ τὰ μάγουλά σας
Νὰ ξεσκιστοῦν, φυσᾶτε μὲ μανία!
Καταρούχτες καὶ σίφουνες χυθῆτε,
Τῶν ἐκκλησιῶν τοὺς πύργους πελαγῶστε,
Τοὺς πεινινοὺς τοὺς πνίχτε σιὰ νερά σας!
Ἄστραψές, ποῦ μυρίζετε τὸ θειάφι,
Γλίγωρες σὰν τὴ σκέψη, προμηνύστε
Τοῦ κερανοῦ ποῦ σκίξει τοὺς πλατάνους,
Τὸ λευκό μου κεφάλι καψαλίστε!
Καὶ σύ, ὦ βροנית, ποῦ συνταράζεις ὄλα,
Τῆς γῆς τὴν πλέρια στρογγυλότη χτύπα,
Κόψε τὴν οἰδί, σπάσε τὰ καλούπια
Τῆς φύσης καὶ κατάστρεψε μὲ μίας
Κάθε σπέρμα ποῦ ἀχάριστους γεννάει.

Ὁ Τρελλός. Σύντεκε, τὸ ἀγέριμα τὸ βασιλικό, σ' ἕνα στεγνὸ παλάτι, εἶναι καλ-
λίτερο ἀπὸ τοῦτο τὸ βροχερὸν ἐδῶ ὄζω. Καλέ μου σύντεκε, πῆ-
χαινε στὸ σπῆτι καὶ ζήτησε τὴν εὐχή τῶν θυγατέρωνέ σου, τί ἀπόψε
εἶναι μίᾳ νύχτα ποῦ δὲ σπλαχνίζεται οὔτε γνωστικούς οὔτε Τρελλούς.

Δῆρ.

Ξέρινα φλόγες, βροχές, βρόντα ὅσο θέλετε!
Φωτιά, βροχή, ἀστραπόβροντα καὶ ἀγέρι,
Δὲν εἶστε θυγατέρες μου, στοιχεῖα!
Τὴν ἀπονιά σας δὲν τὴν κατακρίνω,
Σ' ἐσᾶς δὲν ἔχω δώσει ἕνα βασίλειο,
Παιδιά μου δὲ σᾶς ἔκραξα ποτέ μου,
Ἐσεῖς ὑποταγὴ δὲ μοῦ χρωστᾶτε!
Χορτᾶστε τὲς φριχτὲς ἐπιθυμίες σας,
Σκλάβος σας σιέκω ἐδῶ σιτὴν καταφρόνια.

Ὁ ἀνήμπορος ὁ γέρος, πικραμένος
Κι' ἄρρωστος, μὰ σᾶς κράζω τιποτένια,
Τί ἐσεῖς μὲ τὸν Οὐράνιο πόλεμό σας
Βοηθᾶτε δύο κακοῦργες θυγατέρες
Ἄνάνια σ' ἕνα γέρικο κεφάλι,
Σὰν τὸ δικό μου κάτασπρο! — ὦ ντροπὴ σας!

Ὁ Τρελλός. Ὅποιος ἔχει σπῆτι γιὰ νά βάλει τὸ κεφάλι του
μέσα, ἔχει γιὰ τὸ κεφάλι του ἕνα καλὸ καππάκι.
Ἄν τὸ καππάκι σπιτωθεῖ,
Καὶ δίχως σπῆτι μένει
Καὶ δίχως σκέπη ἡ κεφαλὴ,
Ψεῖρες κι' αὐτὸ κ' ἐκείνη
Θὲ νά γιομίσουν τοῦ φτωχοῦ
Τέτοια εἶναι ἡ παντοειά του!
Κι' αὐτός, ποῦ κάνει τοῦ ποδιοῦ
Τὰ δάχτυλα, καρδιά του,
Ἄπὸ τοὺς κάλους θὰ πονεῖ
Κι' ὁ ὕπνος του θὲνα χαθεῖ
Κι' ἀγρύπνια θὲνα γίνοι!

Γιατί δὲν ἐστάθηκε ἀκόμα καμία ὄμορφη κοπέλλα
νά μὴν ἔκαμε νάζια μπρὸς σιὸν καθρέφτη.
Μακροθυμίας παράδειγμα θὲ νᾶμαι!
Τίποτα δὲ θὰ λέω. (Ἔρχεται ὁ Κένε)

Δῆρ.

Κέντ.

Ποιὸς εἶναι αὐτοῦ;

Ὁ Τρελλός. Μὰ τὴν ἀλήθεια ἢ χάρη καὶ ἓνα καπλάκι :
δηλαδή ἓνας φρόνιμος καὶ ἓνας τρελλός.

Κέντ.

Ῥιμένα ἀφέντη! ἐδῶ σὲ βρίσκω τώρα;
Καὶ τὰ ζωντίμα, ποῦ ἀγαπᾶν τὴ νύχτα,
Μία τέτοια νύχτα δὲν τὴν ἀγαπᾶνε.
Τοῦ σκοταδιοῦ τοὺς στρατοκόπους σκιαῖζει
Ὁ θυμὸς τοῦρανοῦ καὶ στὲς μονιές τους,
Τοὺς κάνει νὰ σταθοῦν! Ῥφόντις εἶμαι
Ἄνθρωπος, δὲ θυμᾶμαι νᾶχω ἀκούσει
Τόσες φλόγες, νὰ χύνονται ἀπλωμένες
Τόσες βροντὲς νὰ κάνουν τέτοιο σάλο
Φριχτό, μὲ τέτοιο κλάμα νὰ μουγγρίζουν
Οἱ ἀνέμοι κ' οἱ βροχές! Δὲν ὑπομένει
Ἀνθρώπινη καρδιά μιὰ τέτοια θλίψη
Καὶ τέτοιον τρόμο!

Λῆρ.

Ἄς εὔρουν οἱ μεγάλοι
Οἱ ἀθάνατοι, ποῦ κάνουν τόσον κρότο
Ἀπάνουθὲ μας, τώρα τοὺς ὀχτροὺς τους!
Τρέμε, κακοῦργε, ποῦ μέσα σου κρούβεις
Τὸ ἀγνώριστο, τὸ ἀπαίδευτο τὸ κρῖμα!
Πήγαινε κρύψου, χέρι αἱματομένο!
Ψευτιά εἶνε ἢ καλωσύνη σου, εἶσαι ἀφόρκας,
Ἐσὺ αἱμομίχτη! Θὰ γένεις κομμάτια
Ἐσὺ φονηᾶ, πῶχεις ξεκάμει ἀνθρώπους
Χωρὶς νὰ κιντυνέψεις καὶ φορῶντας
Τῆς ἀρετῆς τὴν προσωπίδα! Σπᾶστε
Τὲς φλοῦδες ποῦ σὰς κρούβουν, κακουργίες,
Στὲς σκοτεινὲς τὲς φυλακὲς φωνᾶχτε
Στοὺς τρομεροὺς κοντόσταυλοὺς σας :

«σπλάγχθος»!

Κέντ.

Ἄνθρωπος εἶμαι, κι' εἶμαι ἀδικημένος
Περσότερο παρὰ ὅσο ἔχω ἀδικήσει.
Ῥιμένα, εἶσαι ξεγιάδετος, ἀφέντη!
Σιμὰ εἶναι ἓνα καλύβι· ἀπ' τὴ φουρτουῖνα
Ἐκεῖνο κάπως θὰ σ' ὑπερασπίσει.
Αὐτοῦ ἀναπάψου ὀλίγο· ἐνῶ σ' ἐκεῖνο
Τὸ σπῖτι τὸ σκληρό, ποῦ κι' ἀπ' τὲς πέτρες
Τοῦ χίτισιμῶ του αὐτὸ σκληρότερο εἶναι
Στὸ σπῖτι ὅπου ἀπὸ τώρα σὰ ρωτιοῦσα
Γιὰ σένα δὲ μ' ἀφήκαν νὰ μπῶ μέσα,
Θὰ γύρω βιάζοντάς τους νὰ μᾶς δώσουν
Τὸ τιποτένιο καλοσκάμισμά τους!

Λῆρ.

Ἄρχιζον τὰ μυαλά μου νὰ γυρίζουν!
Ἐλα παιδί μου, πῶς περνᾶς παιδί μου;
Κρυόνεις; ὡς κ' ἐγὼ γρικῶ τὸ κρούο.—
Μὰ φίλε, ποῦ εἶναι πὲς μας ὁ ἀχυρῶνας;
Θιαμαστή στὲς ἀνάγκες εἶνε ἡ τέχνη,
Ποῦ δίνει τόση ἀξία στὰ τιποτένια.
Ἄς πᾶμε στὸ καλύβι σου! Καῦμένο,
Τρελλὲ καὶ κατεργάρη, στὴν καρδιά μου
Μέρος ποῦ ἀκόμα σὲ λυπιέται ὑπάρχει!

Ὁ Τρελλός. (Τραγουδάει), Γιὰ λιγάκι πνέμα ὅποιος παινιέται,

Χάιντε, μ' ἀγέρα μὲ βροχή!

Στὴν τύχη του πάντα φχαριστιέται,

Κι' ἄς βρέχει ὁ Θεὸς κάθε στιγμή.

Λῆρ.

Καλὸ παιδί, εἶπες τώρα τὴν ἀλήθεια.

Ῥμπρὸς ὀδήγησέ μας στὴν καλύβα.

(Φεύγουν ὁ Λῆρ καὶ ὁ Κέντ.)

Μεταφρ. Κ. ΘΕΟΤΟΚΗ
Ἄπὸ τὴν ἀνέκδοτη ἐργασία του.

Ἡ «Κερκυραϊκὴ Ἀνθολογία» μὲ περὶ φάνεια ἀναγγέλει στοὺς ἀναγνώστες τῆς, τὴν ἐκδόσιν τοῦ βιβλίου «Ποιητικὰ Ἔργα» τοῦ διαλεχτοῦ τῆς συνεργάτη καὶ ποιητῆ Σπύρου Νικοκάβουρα.

Ἄργα μᾶς στάλθηκε μιὰ ωραιώτατη μελέτη γνωστοῦ μορφωμένου Κερκυραίου, ποῦ μὲ μεγάλη ταπεινοφροσύνη κρύβεται κάτω ἀπὸ τὰ ἀρχικὰ ψηφία τοῦ ὀνόματός του, ὅπου ἐπιστημονικὰ ἀναλύεται ἕκῃ ἢ ποιητικῇ ἐργασίᾳ τοῦ Νικοκάβουρα. Τῇ μελέτῃ αὐτῇ θὰ δημοσιεύσουμε στὸ ἐρχόμενο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ μας.

Δημοσιεύουμε σήμερα τὸ ἄρθρο τοῦ κ. Κωστῆ Μπασιτᾶ, ποῦ τυπώθηκε στὴν Ἀθηναϊκὴ «Δημοκρατία» στὸ φύλλο τῆς 30ῆς Γενναρίου 1925.

ΝΙΚΟΚΑΒΟΥΡΑΣ

Χιτὲς τὰ ξημερώματα ὕστερα ἀπὸ μιὰ νύχτα ἀγρύπνιας διάβασα τὰ ποιήματα τοῦ Νικοκάβουρα ποῦ εὗρῃκα πάνω στὸ γραφεῖο μου!

Διαβάζοντας τοὺς στίχους τοῦ Κερκυραίου ποιητῆ τὸν ἔφερα στὴ μνήμη μου δλόκληρο, καὶ τὸν εἶδα πάλι καθισμένον πλάϊ μου νὰ μοῦ ἀπαγγέλλῃ, ὅπως ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια κάποιον πρωῒνὸ στὴν Κέρκυρα, τὸ «Μάγο Δάραγκα.» Μοῦ ἔδωσε ἀκόμη μιαν φορὰν ἐντονώτερη τὴν ἐντύπωση τοῦ ἀκατόσχετον χειμαρροῦ ποῦ δὲν μπορεῖ τίποτε νὰ σταματήσῃ τὴν ὁρμή του. Γιατὶ ὁ Νικοκάβουρας εἶνε χειμαρρος γεμάτος γάργαρα πηγαῖα νερά. Δὲν εἶνε ἀπλῶς ἓνας καλὸς ποιητῆς, εἶνε τὸ ταλέντο εἰς τὴν νιοσὴ αὐτοῦ δύναμη. Αὐτὴ ἡ πλούσια πηγὴ ἀπὸ τὴν ὁποῖαν βγαίνει ὄλος αὐτὸς ὁ ὀρητικὸς χειμαρρος τί θησαυροὺς κλίνει!

Πόσες ἀνησυχίες, πόσοι πόθοι, πόσα ὄνειρα, πόσες ἀμφιβολίες, πόσοι καῦμοι καὶ μαζὺ μὲ ὅλα καὶ ὕστερα ἀπὸ ὅλα ἓνα ἐλαφρότατο παρόπιον, ἓνα βουβὸ κλάμα τοῦ φυλακισμένου τοῦ ἀνθρώπου ποῦ δὲν βλέπει οὔτε τὴν παραμικρότερη ἱκανοποίησιν

ἐνὸς πόθου! Ἐπὶ τέλους δοῖστε καὶ μιὰ συλλογὴ ποιημάτων ποῦ δὲν στενάζει κάτω ἀπὸ τὴν ἀτμοσφαῖραν τοῦ καμποτινισμοῦ. Ὑπάρχουν ὅλα μέσα στοὺς στίχους τοῦ Νικοκάβουρα καὶ μόνον ὁ μοντέρνος καμποτινισμὸς τῶν ποιητῶν λείπει. Εἰς τὴν Ἀθηναϊκὴν αὐτὴν Σαχάραν ποῦ ζοῦμε τὸ βιβλίον τοῦ Νικοκάβουρα εἶνε μιὰ ὄασις. Μπορεῖτε νὰ δροσισθῆτε, νὰ ξεδιψάσετε, ν' ἀναπαύσετε τὴν κουρασμένη σκέψιν σας, νὰ τὴν παραδώσετε εἰς τὸν ποιητὴν αἰχμάλωτον — διότι ὁ Νικοκάβουρας αἰχμαλωτίζει — διὰ νὰ τὴν μεταφέρῃ εἰς τοὺς ἐξωτικὸς παραδείσους τῆς φαντασίας του ὅπου θὰ γευθῆ τὸ νέκταρ καὶ τὴν ἀμβροσίαν τῆς πραγματικῆς τέχνης! Δὲν εἶδαμε τὴν γλυνακάλατη, τὴν θέσει ἐπαναστατικότητα μερικῶν ἀπὸ τοὺς νέους. Εἶναι καὶ ὁ Νικοκάβουρας ἐπαναστάτης ὄχι διότι εἶναι κομμουνιστῆς ἢ ὅτι δήποτε ἄλλο, ἀλλὰ διότι ἡ φαντασία του εἶναι ἐπαναστατικὴ, ἀγαλίνωτη καὶ διότι εἶναι μὲ τὴν τέχνην του ἀρνητῆς καὶ καταλυτῆς τοῦ καλλιτεχνικοῦ καμποτινισμοῦ.

Τὰ καθαρὰ πολεμικά του σονέτα (Λεβὴν, Διάγγελμα καὶ Ἐγερτήριο) δὲν εἶναι ὅ,τι μοῦ ἄρεσε περισσότερο ἀπὸ τὴν συλλογὴν του. Μὲ τὴ λέξιν ὅμως ἐγὼ ἐπανάστασις δὲν ἐννοῶ τὴν προσαρμογὴν τοῦ ποιητοῦ εἰς τὴν α. ἢ τὴν β. ἰδεολογίαν ἀλλὰ ἐννοῶ τὴν ἐπαναστατικότητα τῆς φαντασίας του καὶ τὴν σκανδαλίζουσαν τολμηρότητα τῶν εἰκόνων του. Καὶ ἡ μεγάλη τέχνη εἶναι ἐκεῖνη ποῦ σεβρίζει ὅλα αὐτὰ μὲ τέτοιον τρόπον γαρνιρισμένα ὥστε νὰ μποροῦν νὰ αἰχμαλωτίσουν καὶ ταπεινοὺς ἀκόμη φιλισταίους. Ὁ ποιητῆς ἔχει καταφύγει στὴ φύσιν, στοὺς παραδείσους τῆς φαντασίας του, ἔχει ἓναν ἐλαφρὸν μισανθρωπισμὸν διότι φοβεῖται τὰ μολύσματα τῶν καμποτινῶν. Δὲν τὸν ἱκανοποιοῦν, δὲν τὸν παρασύρουν καὶ ἐκεῖνος δὲν ζητεῖ παρὰ ὀλίγην ἐρημίαν γιὰ νὰ κλάψῃ καὶ κάποια ἐξωτικά πάλιν κομμάτια ποῦ ἐπάνω τους νὰ γράψῃ τοὺς στίχους του.

Καὶ ὅπως κάθε ἀληθινὸς ποιητὴς ἔχει τὰς ἀντιθέσεις τοῦ ἔτσι καὶ ὁ Νικοκάβουρας ἀπὸ τὸ ἐρωτικὸ παραλήρημα τοῦ Δάραγκα ποῦ ἀπευθύνεται στὴν ὄρια κορασιά, φτάνει σὲ μία γλυκύτετη νοσταλγία πρὸς τὴν πλαστικὴν ὠραιότητα τοῦ ἐφήβου.

Οἱ μοραλιστὶ μποροῦν νὰ λέγουν καὶ νὰ φρονοῦν ὅτι θέλουν. Αἱ συγκινήσεις ἑνὸς μεγάλου ποιητῆ ὅπως ὁ Νικοκάβουρας, ὅσο καὶ ἂν παρουσιάζονται σὰν ἀδυναμία, εἶναι σεβαστές. Ἐγὼ τοῦλάχιστο ὁ φτωχότερος τῶν διαβόλων ἀποκαλύπτομαι μὲ σεβασμὸ καὶ εὐλάβεια!

ΚΩΣΤΗΣ ΜΠΑΣΤΙΑΣ

ΛΑΒΑΜΕ ΤΑ ΚΑΙΝΟΥΡΙΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΜΑΡΙΑΣ ΖΑΜΠΑ. — Τὰ τραγούδια μου.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΑΥΡΕΑ. — Ἐλεγχοὶ — Σειρὰ Α'.

ΜΙΧΑΗΛ ΠΕΤΡΙΔΗ. } — Ἐξάστιχα — Σειρὰ Α'.
} — Ἡ Νέα μας ποίηση.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

ΝΕΑ ΤΕΧΝΗ — Διευθυντὴς Μάρκος Βατάνος.

Κυκλοφόρησε τὸ Γεννάρη, αφιερωμένο ὀλάκιρο στὸν ποιητὴ κ. Καβάφη.

ΕΛΛΗΝΙΣ — Τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἑλληνίδων.

ΦΛΟΓΑ — Τοῦ κ. Ἀνθία. Βγαίνει στὴ Σπάρτη.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ. — Ὄργανο τοῦ Σ. Υ. Δ. Γ.

Ἀγγέλλεται

ΤΟ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ. — Γιάννη Μουρέλλου—Βελ.

Φέρη στὸ Ἡράκλειο τῆς Κρήτης.

Συνδρομὴ τῆς «Κερκυραϊκῆς Ἀνθολογίας» Δρ. 30

Στέρνονται στὸν κ. ΤΑΚΗ ΒΑΣΙΛΑ — στὴν Κέρκυρα.